

ledes kan Finland i Fredstid, hvis ekstraordinære Omstændigheder maatte kræve det, udover det regulære Politi midlertidig paa Øerne anbringe saadanne andre væbnede Styrker, som er strengt nødvendige til Ordenens Opretholdelse. Ligeledes kan Finland i Fredstid lade indtil to lette Krigsskibe — ikke Undervandsbaade — midlertidig kaste Anker i Øernes Farvande, og under særlige og betydningsfulde Forhold kan Finland midlertidig holde andre Krigsskibe i Øgruppens Farvande, men disse Krigsskibe maa ikke være Undervandsbaade, og deres Deplacement maa i intet Tilfælde være mere end 6 000 Tons i alt. Andre Magters Krigsskibe har kun Adgang efter Finlands særlige Tilladelse, og der maa kun komme eet Krigsskib fra enhver anden Magt ind i de fredede Farvande. Finske militære Luftfartøjer maa flyve over Øgruppen, men de maa ikke lande dér undtagen i Nødtilfælde.

I Artikel 5 er det udtrykkelig fastsat, at Forbudet mod Krigsskibes Adgang ikke gør Indgreb i den almindelige Adgang til at sejle gennem Søterritoriet, som stadig skal være underkastet de gældende internationale Regler og Sædvaner.

Reglerne om Øernes *Neutralisering* indeholdes navnlig i Artikel 6, der bestemmer, at Øgruppen i Krigstid skal anses for en neutral Zone, der ikke, hverken direkte eller indirekte, kan gøres til Genstand for nogen som helst Anvendelse, som staar i Forbindelse med militære Operationer. I Tilfælde af, at en Krig maatte berøre Østersøen, skal det ikke desto mindre være Finland tilladt, for at sikre Respekten for Øgruppens Neutralitet, midlertidig at udlægge Miner i dens Farvande og træffe de i saa Henseende strengt nødvendige maritime Forholdsregler, dog saaledes, at Finland straks giver Meddelelse desangaaende til Folkeforbundsraadet.

Artikel 7 indeholder de Bestemmelser, der skal sikre Konventionens *Effektivitet*, og henlægger Beslutningen derom til Folkeforbundets Raad.

De kontraherende Parter, deriblandt ogsaa Danmark, forpligter sig efter de i Konventionen fastsatte Regler til at bidrage til de Forholdsregler, som Folkeforbundsraadet træffer Beslutning om for at sikre Konventionens Overholdelse eller tilbagevise mulige Krænkelser af den.

I paakommende Tilfælde kan Garantimagterne enkeltvis eller i Forening henvende sig til Raadet, der i saa Fald opfordrer alle Garantimagterne til at tage

Sæde i Raadet uden Hensyn til, om de er Medlemmer af Forbundet eller ej.

Ganske vist medfører Konventionen saaledes en Garantiforpligtelse for de underskrivende Magter, naar Beslutning derom er taget af Folkeforbundsraadet i Henhold til Art. 7, men da samtlige disse Magter skal tage Del i Raadets Beslutning herom, og der til denne udkræves Enstemmighed, bortset fra den Stemme, som afgives af Repræsentanten for den Magt, der beskyldes for at have krænket Konventionen, vil nogen for den enkelte Stat bindende Beslutning ikke kunne foreligge, medmindre den paagældende Stat selv ved sin Stemmeafgivning forud har samtykket i denne Beslutning. Hvis der ikke opnaas Enstemmighed i Raadet, er enhver af de underskrivende Magter berettiget, men, som det fremgaar af Ordlyden, ikke forpligtet til at tage de Forholdsregler, som det med Garantimagternes tilkaldte Repræsentanter udvidede Raad maatte have anbefalet med to Trediedele af Stemmerne, idet der ogsaa i dette Tilfælde ses bort fra den Stemme, der afgives af Repræsentanten for den Magt, som beskyldes for at have krænket Konventionen. Denne sidste Bestemmelse tilsigter at give Konventionen forøget Effektivitet derigennem, at der, som sagt — selv om der ikke opnaas Enstemmighed i Raadet og Forudsætningen for alle Garantimagternes pligtmæssige Indgriben saaledes glipper —, hjemles en Ret for hver enkelt Signatarmagt til at tage saadanne Forholdsregler, som Raadet maatte have anbefalet med to Trediedeles Majoritet. Da Folkeforbundsraadet for Tiden bestaar af 8 Medlemmer, og da tre af de ti Traktatmagter i Forvejen er repræsenteret i Raadet, vil Raadet altsaa, naar alle Garantimagter efterkommer Indkaldelsen, bestaa af 15 stemmeberettigede Medlemmer, idet hver Magt kun har een Stemme. Et Flertal paa to Trediedele vil saaledes normalt kræve, at 10 Magter er enige. Denne Bestemmelse yder en ikke ringe Garanti for Konventionens Overholdelse. Paa den ene Side maa det nemlig anses for temmelig sikkert, at der indenfor to Trediedeles Flertallet vil findes Stater, som vil gribe aktivt ind i Tilfælde af Brud paa Konventionen. For det andet tør det vel anses for givet, at der ikke foreligger nogen Krænkelse af Konventionen eller nogen virkelig Fare for Krænkelse, hvis der ikke i Raadet kan samles to Trediedeles Flertal om at anbefale hensigtsmæssige Forholdsregler.

Artikel 7 bestemmer endelig, at dersom